

[J. S. Foget.]

Naar man ser et Lovforslag som det foreliggende, virker det i første Række besnærende, det er jo en Art Udtryk for, hvad der er paa alles Læber: Hellere Arbejde end Arbejdsløshed, hellere lidt Arbejde daglig end slet intet. Og naar man i § 8 ser dette Formaal udtrykt saaledes, at det skal blive fordelagtigt for de arbejdsløse at faa Beskæftigelse ved disse Arbejder fremfor at oppebære Arbejdsløshedsunderstøttelse, men at det dog stadig skal være af Interesse for dem at søge Arbejde paa almindelig Vis, saa maa man jo indrømme, at her er noget af det helt rigtige. Naar man endvidere ser, at det kun er de langvarigt arbejdsløse, der skal have dette Nødhjælpsarbejde, kan man ogsaa principielt være enig heri. Men der er en Tilføjelse, baade for Nødhjælpsarbejde og for det saakaldte Statsarbejde, om, at det fortrinsvis skal være de unge under 22 Aar, som skal have det, og her møder man noget, som vi maa gaa imod, ikke fordi vi er uenige om, at alle de unge skal have Arbejde, men fordi Landbruget netop mangler adskillige Tusinder af denne Aldersklasse.

Vi finder det aldeles taabeligt og urimeligt, at man fra Statens og Kommunernes Side ofrer Tusinder, ja, Millioner af Kroner paa at holde disse unge Mennesker under usunde Forhold i Stedet for at lade dem faa noget frisk Luft, lade dem komme ud paa Landet i den unge Alder — saa kan de, naar de skal stifte Hjem, endda komme ind og fylde op i Byerne. Det er jo slet ikke længere Lønspørgsmaalet, der er Tale om, Lønnen paa Landet er i det store og hele paa Højde med den, den ufaglærte Arbejdskraft faar i Byerne, og derfor er det aldeles forkasteligt at fortsætte med den Tilstand, at de unge kan gaa og hænge paa Gadehjørnerne med det ene Formaal at faa Tiden til at gaa, naar der er Brug nok for dem i Produktionen. Paa Landet kan man ikke undlade at betragte det som Taabelighederens Triumf at tale om Nødhjælpsarbejder for unge, saa længe Landbruget ikke kan faa den fornødne Arbejdskraft. Skulde det nu trods alt vise sig, at man ikke i Landbruget kan aftage alle de unge, som er arbejdsløse, ja, saa maa man gaa til at overveje, under hvilken Form man vil yde Støtte til de andre, men efter vor Mening maa man ogsaa i saa Fald drage et Skel mellem dem under 20—22 Aar og de ældre. Thi medens vi stadig i Princippet er enige i Tanken om ekstraordinære Nødhjælpsarbejders Iværksættelse for de ældre, kan vi ikke afvise den Tanke, der netop i de

sidste Dage er kommet saa stærkt frem, om at opøve de unge i sund Idræt og Vaabenbrug under militær Kommando. Den Dag kan tidsnok komme, da baade de unge og de ældre vilde ønske, at dette var sket. Den Form, vi havde i den saakaldte Landstorm, vilde sandsynligvis her kunne anvendes og være udmærket til Supplering af de regulære Troppeafdelinger, idet de forskellige Brist, der var ved Landstormen, saa kunde udbedres og ved Lejlighed tages op til Drøftelse. Jeg er overbevist om, at det er meget faa af dem, der har aftjent deres Værnepligt, som ikke ser tilbage til Tjenestetiden som et lyst Minde, hvor Ordene Kammeratskab og Demokrati virkelig dækkede en Realitet. Vi fra vor Side er ikke, hvad man kalder militærtossed, men vi erkender, at Krig i Dag ikke er det, som Krig var tidligere. Før var det kun Soldater, der blev dræbt i en Krig, men nu er det lige saa vel den civile Befolkning, og derfor er hver eneste Borger i vort Land interesseret i at have lært at forsvare sig selv den Dag, der sker et Overfald. Under disse Vilkaar er det en sund Tanke, at de unge, der ikke er Plads til i Produktionen, for en Tid faar Lejlighed til at lære dette.

Vi tilslutter os altsaa den Udtalelse i Bemærkningerne, der gaar ud paa, at det er ganske særligt de unge Aldersklasser, der har Skade af at være uden Beskæftigelse, men vi vil give dem Arbejde inden for den nødvendige Produktion i Landbruget, før vi lader dem udføre unødvendigt Arbejde. Vil man opnaa at faa en sund Ungdom, er det bedre at lade de unge oplære i sund Idræt og Vaabenbrug under halv eller hel militær Kommando end at give dem Arbejde, hvis Formaalet er de selv kan indse, uden at de alligevel opnaar derved at faa mere end nogle faa Timer af Dagen besat.

Vi er absolut Modstandere af, at de under 22 Aar medtages i denne Lov, medens vi ikke er principielt Modstandere af, at der skaffes Nødhjælpsarbejde til de noget ældre. Her er der imidlertid noget andet, der for vort Vedkommende gør sig gældende. Omkring Nytaar 1936 udtalte den højtærede Statsminister Ønsket om et nærmere Samarbejde mellem Arbejdere og Bønder. Adskillige tog denne Udtalelse alvorligt og begyndte at tro paa, at Arbejdernes Førere vilde vende sig bort fra deres hidtidige Interessesfællesskab og Samarbejde med Kapitalen og gaa over til et naturligt Samarbejde med den anden Del af den arbejdende Befolkning, Bønderne. I saa Henseende er man blevet sørgeligt skuffet.